Baranyi Ferenc

„Quel giorno più non vi leggemmo avante”

Dante Gabriel Rossetti Paolo és Francesca című képére

És aznap már nem olvastunk tovább, hisz
megértettük a könyvből a teendőt,
s vállaltuk útunkat, akárhová visz.

Rimini úrhölgyét, a zsenge delnőt
asszonyabbá a szép sorok igézték
s magam is tőlük lettem végre felnőtt.

/A kastélykertben Lancelot regéjét
olvastuk, vágya mint ejtette tőrbe,
s – bár tudtuk, hogy biztos halál a tét rég –

az ő példáját tettük meg nyerőre.
Azóta kettőnk végzetének árnya
egyként vetül a házasságtörőkre./

A sors könyvét ki félbehagyni gyáva,
amikor olvasmánya merni készti:
annak bizonnyal messze még halála,

de nincs értelme aggkorát megérni.

Kaiser Laci 65

E szóra, hogy KAISER, a múltban
császárok jutottak eszembe,
történetüket sose untam,
s csak bújtam a könyveket egyre.

„Mein Kaiser, mein Kaiser gefangen! –
Fogságban a császár, a császár!”
A Heine-sor ritmusa bennem
dobolva dalolt, muzsikált már.

S mikor csupa kocsmai korhely
közt ittam a sört lebujokban,
kigyúlva szavaltam: „A KAISER
úr ott is, hol bor-uralom van,

a KAISER a legremekebb ser,
csak ezt igya mind, ki igényes,
nincs párja, egyéb pia nem kell,
mert isteni, isteni lé ez!”

E szóra, hogy KAISER, manapság
nem sör jut elsőre eszembe,
már messze a léha mulatság
s nem futja se borra, se serre.

Öcsém, a neved viselő sör
helyét te töltsd be szivemben,
kamráiban addig időzöl,
amíg ki nem illan a lelkem!

Most hát születésnapod üljük,
a hatvanöt oly alacsony szám!
Az elhülyülést kikerüljük,
túllépve romos mai kocsmán.

A költőnek mélybe visz útja,
de mégis az éghez emel. Hidd:
feljutsz az olümposzi csúcsra,
ha úgy muzsikálsz, ahogy eddig.